

Am 25 de ani și mi-am găsit locul în inima Transilvaniei, în Clujul mileniului III, oraș ce respiră și cu sprijinul nostru, al tinerilor. Fac parte din categoria celor ce speră că și „acasă” este locul unde poți să-ți îndeplinești visele. Exersezi continuu adaptarea la alternanțele nestatornice ale interioarelor rigide prin care mă duc zilnic pașii, și-n care pătrund conversații colorate, susținute de vecini gălăgioși, vocile străzii sau ale trecătorilor pasageri printre zidurile burgului animat.

Am 25 de ani și sunt detașată complet de ființa care eram acum 10 sau 15 ani. Privesc în urmă spre o altă persoană, m-am re poziționat pe un alt palier, reușind să sortez experiențele prin care am trecut în „vârsta” anterioară, remodelându-mi total identitatea și redefinindu-mi prioritățile.

Adolescenta cu vasodilatație facială intensificată de emoția resimțită când se afla în medii sociale adverse, care își cântărea de zece ori cuvintele în gând înainte de a le articula fonetic corect, de teama de a nu spune ceva greșit, ceva ce i-ar fi determinat pe ceilalți să... zâmbească, sau și mai rău, să tacă stânjenitor deoarece erau subiecte pe care nu le agreea, a plecat. Printre cei de „vârsta mea”, cum erau eufemistic denumiți cei în rândurile cărora ar fi trebuit să stau și ar fi trebuit să le înțeleg limbajul și felul de a fi, felul de a acționa, mă simțeam de multe ori străină. Era provocarea de a-mi dresa sufletul pentru a înțelege oameni pe care nu-i recunoșteam ca având aceeași amprentă emoțională cu a mea.

E ciudat cum societatea tinde să „standardizeze” și să omogenizeze oameni și caractere.

Ai 15 ani, aparții grupului Adolescenților.

Ai 15 ani și ești „ultra-popular”, aparții subgrupului Șmecherilor.

Ai 15 ani, îți place să te bați, să distrugi și nu faci diferența între proprietatea personală și proprietatea celorlalți, faci parte din subgrupul Revoltaților.

Ai 15 ani, porți ochelari (de vedere, desigur!) și ești pasionat de subiecte precum astronomia și poezia, faci parte din subgrupul Fraierilor.

Și lista ierarhizărilor poate continua.

Acum, la 25 de ani nu mă mai simt șablonizată. Nu încerc să mă fac plăcută de ceilalți doar pentru că așa e moda, nu încerc să „joc” o altă persoană și nu încerc să mă pliez unui grup doar pentru că acolo m-a „repartizat” societatea. Știu cine sunt, știu ce vreau și mai ales știu sensul spre care mă îndrept. Nu-mi vând timpul unor oameni a căror companie nu-mi face plăcere și mai ales nu încerc, pentru a-mi atrage simpatia celorlalți, să fac parte dintr-o categorie predestinată.

Acum, la 25 de ani, mi se pare o blasfemie să-mi doresc să mă încadrez într-o categorie

dominant - favorizată. Ca și cum ai putea să definești în parametrii cuantificabili individualitatea și creativitatea propriului univers aflat în continuă expansiune. La 25 de ani știu că a accepta o categorie anume înseamnă a da lumii un CV intim, al sufletului tău, ce ar trebui să fie accesibil doar celor cărora le oferi tu parola. Să fie oare suficient de atractive avantajele șablonizării?

Se presupune că toți ar trebui să terminăm liceul, să absolvim o facultate, să ne desăvârșim viața personală, să muncim, să plătim impozite și taxe, să devenim pacienți fideli ai medicinei public – progresiste și să accesăm sistemele de sănătate naționale, iar apoi, după lungi ani de terapie medicamentoasă, să ne încheiem socotelile cu lumea, lăsând moștenitorilor cât mai multe bunuri, care să-i ajute și pe ei să intre în același cerc vicios monoton și previzibil.

Dar între etapele rigide, predefinite? Ce se întâmplă între etape, e mai colorat și natural decât procesul însuși, altfel am fi toți clone ale clonelor celorlalți și ne-am îndrepta în același ritm, pe un requiem des-compus, spre eternitate. Între etape se formează netrucații jucători, între etape ne exprimăm, ne dezvoltăm, ne înălțăm, evadăm.

Ce-ar fi dacă ai rupe cercul? Dacă ai ieși în afara lui la un moment dat și ai alege să fii altfel? Ar permite o asemenea îndrăzneală societatea din care facem parte, sau ne-ar întoarce brusc spatele, reproșându-ne gândurile de schimbare și silindu-ne prin măsuri drastice să revenim pe culoarul de alergare care ne-a fost desemnat încă de când am intrat în rândurile populației active? Sau mai pe scurt spus, rup cercul doar cei care sunt suficient de pragmatici și de puternici, astfel încât să își asume supraviețuirea în afara... legilor.

Din păcate, societatea nu oferă alternative. Sau ești cu multimea și supraviețuiești în țarc, sau ești pe cont propriu și-ți riști imaginea. E meschină alegerea! Moneda de schimb a supraviețuirii îți limitează opțiunea, sau mai bine spus ți-o dirijează. Și chiar dacă întregul tău EU țipă că nu vrea să se supună acestor reguli, creierul tău, influențat de aerul viciat al societății îți va cere contrariul. Și, după gânduri îndelungate, vei obosi. Iar apoi te vei mulțumi cu vidul definitiv cauzat de lipsa propriei identități, mascat prin etalarea ostentativă a bunurilor materiale și prin noua ta carieră, ce-ți pot asigura efemer superioritatea în ochii tăi, în ochii celorlalți din casta ta, dar mai ales în ochii celor care sunt forțați de aceeași societate să stea pasivi pe margine și să observe simulacrul existenței.

Cum orice deșert are și oaze, la fel și societatea actuală, ar trebui să fie presărată cu „oaze -oportunități” pentru cei ce sunt „infestați”, cei care îndrăznesc să gândească altfel, să acționeze altfel și nu-și doresc să facă parte dintr-o categorie sau alta, ci sunt chiar... distincți.

Am 25 de ani și știu că e nevoie de timp pentru a-ți desăvârși tinerețea, pentru a influența jocul.

AUTOR: Iulia Dora Mariș